

Алесь Корнеў

Жаночыя
напевы

п а Э М а

Баранавічы

«Рыцар Свабоды»

2004

ББК 84.(4Bei) 6

К 67

Алесь Корнеў

Жаночыя напевы: Паэма – Баранавічы: «Рыцар Свабоды»,
2003.– 48 с., іл.

Мастак Алесь Корнеў

Нягледзячы на ўварванне ў наш побыт элекронных забаў, новых мод у адзенні і адпачынку, захоўваюцца цесныя ўзаемаадносіны пры сяброўстве і суседстве, уznікае ўзаемная прыхільнасць, закаханасць і су’рёзнае каханне.

Хоць часам расчароўваюць уznіклай халоднасць, абыякавасць, карыслівасць і насспелыя драматычныя канфлікты, лірычныя героі паэмы поўныя гумару і аптымізму, якім і канчаюцца вячоркі з удзелам аўтару.

ББК 84.(4Bei) 6

© «Рыцар Свабоды», 2003

© А. Корнеў, 2003

© Афармленне А. Корнеў, 2003

Прысвягам кніжку, песні
Ўнучкі, любезнай Алеся.

Алесь Корней

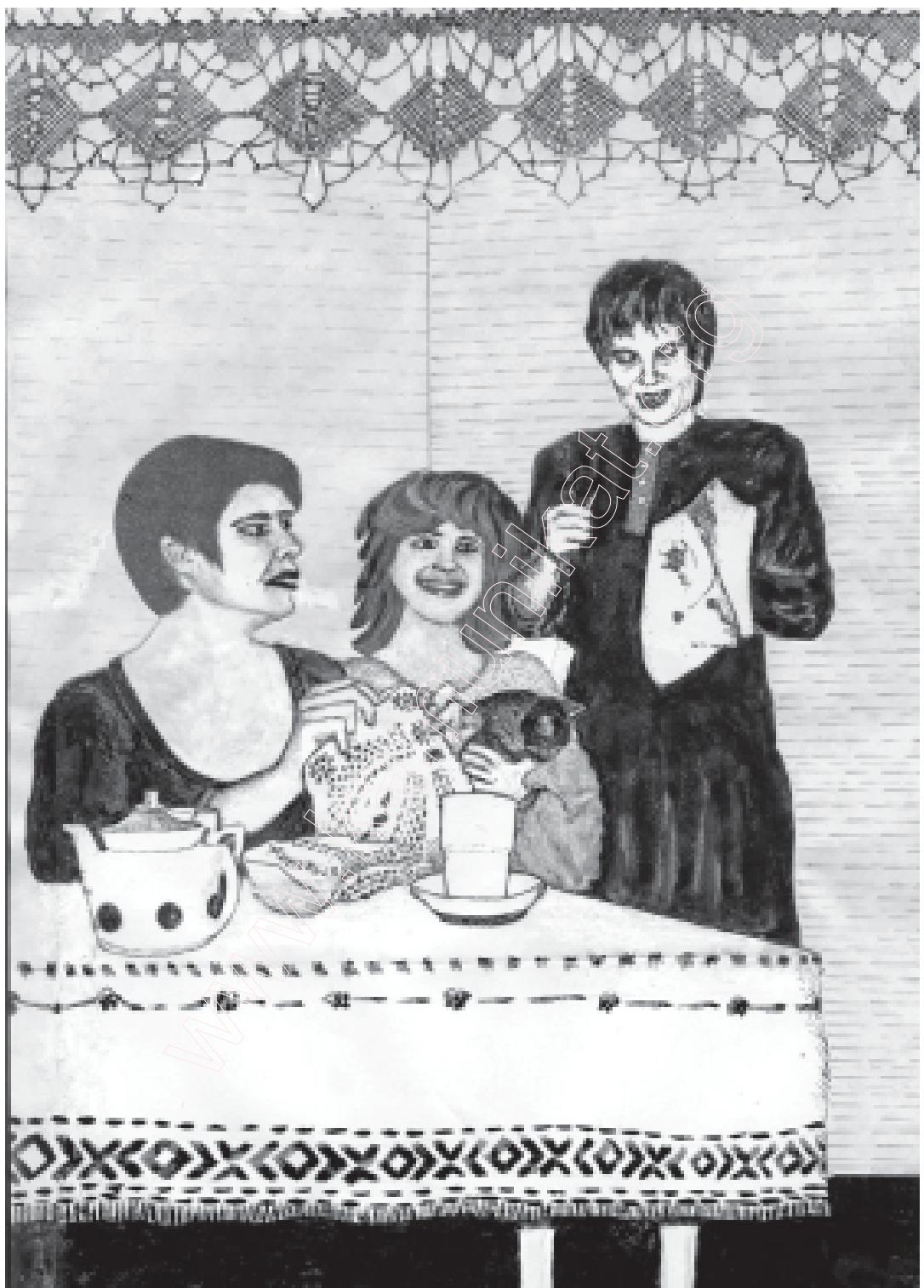
Ж Над свечкай полымя трапеча,
Як твар жанчыны агняшчокай.
А То на сцяне, а то на печы
Хістаецца мой цень шырокі .
Н Дзяўчаты, спраўныя кабеткі
Прыйшлі сягоння да суседкі
І для гульні, і для размовы,
Бо тут заўсёды ёсць умовы
О Ў вясёлым гурце час правесці,
Вязаць і вышываць, і плесці
Ш Шкарпэтку, хустку, пояс модны
На ўсякі выпадак прыгодны.
Ы Між тым тугі ў жаночым коле,
Здаецца, не было ніколі.
Е Затое — ветлівыя слоўцы,
Затое — камплімент сяброўцы,
Б Затое жарт і ўзлёт нябесны
гарэзліва-віхурнай песні.
Н О, памяць! Аднаві патроху
Даўно мінулую эпоху,
А Калі згуртоўванню спрыялі
Вячоркі, а не серыялы;
Н Калі былі сяброўкі рады
знайсці спагаду і парады,
Альбо пагляд не асуждальны
ў завалах долі неспрыяльнай.
С Сягоння мне пашэнціць, мабыць...
Е Увагу трэба не аслабіць.
Уражанні такой гасцёўні
Навек запомню, безумоўна.
В Цікаласць да жанок не стыне.
Р Руплівенъкая гаспадыня
Прынесла пляшачку з каморкі.
Л Лічы, адкрыліся вячоркі.

Алесь Корней

—Давайце, дзеўкі, з божым імем
Сягоння чарачку падынем
За нас прыгожых, нешчаслівых,
За нас гарачых, нецярплівых....
—Сябровачка! Адну хвіліну! —
Перапыняе Кацярыну
Жартоўна-строгі голас тонкі
Размаляванае Алёнкі,—
Кажу табе: не мар аб цудзе.
То ў шчасці ты , то стане блага...
Па волі Бога ёсць і будзе
Ў прыродзе як бы раўнавага:
Хто прыгажосці мае болей,
Той — столькі ж нешчаслівай долі.
І гэта формула прыгодна,
Каб выказацца адваротна.
Ад хібаў тых не маєм сродку,
Бо зайдрасць вечна пасяродку.
—Жанкі, і я ў руках трymала
Жывое шчасце, — кажа Ала,—
Хаця было замалавата,
Бо лёс мне не таго пасватаў.
Хацелася чагосьці болей...
І, як варона, я шукала
Яго то ў горадзе, то ў полі,
А выйшла — гора напаткала.
—Жанкі! — уздых пачуўся злева.—
Цяпер паслухайце мяне вы.
Бо я таксама шчасце мела,
Ды толькі сёння зразумела,
Што шчасце не ляжыць у кучы,
Што шчасце — нібы час бягучы...
І колькі б жыць мне не прыпала,

Яго усё будзе мала, мала.
—Сябровачкі! Мае сястрыцы! —
Рашуча ўсталала маладзіца.—
Калі загінула каханне,
Дык Бог, напэўна, ні пры чым.
Нашто на Бога нараканні?
Давайце ўстанем, памаўчым
Адну жалобную хвіліну,
І хай вяртаюцца ўспаміны
Аб тым, чаго цяпер няма...
І я зніштожыла сама
Сваё каханне, як маёмасць,
А заадно — сваю свядомасць...
—Дзяўчата! Хопіць мо дыскусій?
Я толькі вось на чым спыняюся:
Не думае аб шчасці блазан,
Бо з ім яно заўсёды разам.
Яно сплятаецца ў прасторы
І з раўнадушшам, і са злом,
Як там у космасе, дзе зоры,
сплялася цемра са святлом.
І шчасцейка для той засвеціць,
Хто ў цемрадзі свято разгледзіць.

Не тухлі свечкі апаўночы
І ўзбуджаны настрой жаночы.
Вядома ж, правілася трывзна
Па шчасці зменлівым, капрызным.
І раптам хтось не вельмі гулка,
Як бы з начнога закатулку,
Прынёс прыпевачку ў прыполне
Аб незайдроснай бабскай долі.
І падхапілі маладзіцы,

І песні дзіўныя запелі,
Што ў іх душы, як бы ў цяпліцы,
Даўным-даўнюсенька паспелі .
Ж
А я не быў прад імі зухам,
Сядзеў і ўважліва іх слухаў,
Запісваў тэксты на паперы
А
І на субстанцыі на шэрай.
Н
І мо не вельмі ўжо дакладна,
Дык вы мяне прабачце,— ладна?—
Уважлівия чытачы.
О
А песні ўсё званчэй аб тым,
Чаму жанчынам маладым,
Прыгожым, добрым і разумным
Бывае часам вельмі сумна.

К Крушына, крушына,
Ты быццам дзяўчына:
І з постаццю крохкай,
І з доляй нялёгкай.
Р Ой, з доляй нялёгкай.

Я Я мела і волю,
І хлопчыкаў столькі...
М Яны маю долю
Разблі на долькі.
Р Ой, дзе тыя долькі?

К Крушына, крушына,
Чаму я крышыла
Няспелае шчасце
На дробныя часткі.
В Ой, дзе тыя часткі?

Алесь Корней

Крушына, крушына,
У чым жа прычына,
Што ягадкі родзяць,,
А людзі абходзяць.
Ой, людзі абходзяць.

Навекі песьенька запомніцца.
Пасля запелі пра бяssonіцу.

Даўгая ноч. Не спіцца нешта,
Бы адчуваю дотыкі...
Надзей нямнога, толькі рэшта,
Ды спадзяюся ўсё-такі,

Што нечакана ў плынях ночы
Ажыццявіцца сон жаночы
І з поўдрымоты вялае
Раптоўна стане яваю.

Вязе мяне дарогай дрогкай
Жыццёвая бязладзіца.
Мнё сённячы зусім нялёгка.
Ну, а каму паскардзіцца?

Здаецца, вунь у плынях ночы
Жаданы мой ціхутка крохыць
І з поўдрымоты вялае
Вось-вось паўстане яваю.

Адкіну прэч сваю гарэчу—
Яшчэ не ўсё растрачана.
Жыве надзея на сустрэчу
Са шчасцем непрадбачаным.

Ж

А

Н

О

У

Ы

Е

Н

А

Л

Е

В

І

9

Ды вунь яно — у плынях ночы!
І больш няма пакут жаночых...
У сне ўяўленні вялья
Нарэшце сталі яваю.

— Ой, дзеўкі, бабкі! Колькі спрыту
Ў каханні трэба праяўляць!
Падвёў мяне лёс, Маргарыту...
Нямашака ў каго цаляць
Амурныя жывыя стрэлы...
Не гэтак, мабыць, я жыла.
Каханы мой, бы адурэлы,
Сам палящеў, нібы страла.
Сумненні, мабыць, спараджала
Ў яго карыслівасць мая.
Ды ён майго не бачыў джала,—
Не гаварыце, што — змяя.
За ім лятала напярэймы,
Не шкадавала цёплых слоў:
“Давай, мой любы, разагрэйма
Душу астылую наноў”.
Ну, гляньце ўсе на Маргарыту:
І прыгажосць, і сіла ёсць...
Гляджу ў разбітае карыта
Адно з надзей на авось.

Кахаў мяне ён гэтак шчыра,
Кахаў мяне ён гэтак моцна,
Што я, нарэшце, і забыла
Перажыванні адзіноцтва.

Але, апроч пяшчот Амура,
Чагось хацелася яшчэ.
Душу ўздымала ў неба бура,
Славольства ззяла на шчацэ!

Алесь Корней

Лілася песня Маргарыты
З такой душэўнасцю адкрытай!
І туравала ёй заўзята
Добрачычлівасцю ўся хата.

Кахаў мяне ён гэтак чыста,
Высокародна і з натхненнем!
І на алтар мой асабісты
Прыносіў сэрца ў захапленні.

А мне, апроч пяшчот Амура,
Чагось хацелася яшчэ...
І вось жыццё маё панура
Ракой халоднаю цячэ.

Такі пяшчотны быў, духоўны...
А мне было для шчасця мала,
Хаця павагай павярхоўнай
Ля ног сваіх яго трымала.

І вось няма пяшчот Амура,
Адно ўспаміны ёсць яшчэ,
І ўжо жыццё даўно панура
Ракой халоднаю цячэ.

І Маргарыта слёзна носам
Зашмorgала і раздражнёна
Зірнула на сяброўку коса,
На больш разважную Алёну.
А тая:
— Я не вінаватая...
Хіба ў каханні ёсць чарод?
Ніхто мне мужыкоў не сватае,

Ж

А

Н

О

Г

Ы

Е

Н

А

С

В

Е

В

І

І

А самі ліпнуць, бы на мёд.
Нядоўга ў шчасці буду, можа, я,
Калісьці ўсё, усё міне.
А ты? Ты гэткая прыгожая!
Вядома ж, прыгажэй мяне.
І да таго ж яшчэ разумніца.
Такой навокол нас няма.
А час — бы над табою глуміцца,
Яго растрachaеш дарма.
Мая сяброўка, мне даўно ясна:
Мужчын трymае не напой.
Па-мойму, ім чамусьці боязna
Сам-насам доўга быць з табой.
Яны баяцца аліmentaў,
Таму патрэбна ім штодзённа
Нямала розных кампліmentaў
Такіх, як я пяю ўлюбёна:

Ты кахаеш мяне гэтак шчыра
І ў каханні не ведаеш меж.
Ты мяне, як свайго пасажыра,
Па шчаслівай дарозе вязеш.

Мне не трэба ўжо долі ніякай
І жыццю навучацца з азоў.
“За каханне вялікае дзякуй”, —
Паўтараю мільёны разоў.

Я з табою жыву без апаскі,
У каханні сплываюць гады
І любоўным правераным паскам
Будзем звязаны мы назаўжды.

Алесь Корней

Многа зорачак ясных на небе.
Многа добрых людзей на зямлі.
Але нам з табой разам — найлепей,
Мы гняздо сваё дружна звілі.

- I растлумачвае Алёна:
- Я з мужыком працую плённа.
Прызнаюся, дзяўчата, прама:
I ўвечар, і ўначы таксама,
I ўранні, як бяру кашулю,
Яго прылашчу і расчулю:
- Ты пяшчотай мяне ўсю засеяў,
Дабрынёй адaryў маладую.
I пасеў, і дары тыя ўсе я
Берагу, клапатліва гадую.
- Цёплы дожджык жаданай лагоды
Над маёю праносіцца нівай.
I, відаць, сакавітая ўсходы
Прынясуць, ураджай нам шчаслівы.
- А, ты сееш і сееш зярняты...
Падвядзём жа бягучы рахунак:
На балансе на нашым — двайніты.
Распішися, пастаў... пацалунак!
- Пацалункі патрэбны малечам,
Бо ты татачка ім, а я мама.
Паглядзі, любы мой чалавеча:
Мы з табою — двайніты таксама.

Зарагаталі: дзеўкі весела,
Што Лена разум свой падкрэсліла.
Прывабнымі былі ў гуморы!
Мігцелі, быццам промні, спіцы.
Карункаў дзіўныя узоры
Паспелі белізной адкрыцца.
Пасля ўзляцела песня новая.
Пра што? Пра вусікі жытнёвыя.

Хлопчык вясёлы, плячысты,
І з выгляду надта ўрачысты.
Толькі патрэбна мне асцярога.
Буду трymацца з ім вельмі строга.

Але...
Вусікі, вусікі!
Гэткія спакусікі!
Што ж вы дзеўцы зычыце?
Шчасце мо пазычаце?
Ой...Ой...Ой...
Ты ж пакуль не мой!

— Стоп! Леначка, адну хвіліну!
Вазьму я толькі мандаліну.
Ну, вось... А зараз пачынайма.
Спяваеш ты амаль, як Лайма.

— Ветлівы ён і ласкова
у бары прынаджвае кавай
І прапануе зноў пачастунак —
Вельмі салодкі свой пацалунак.

Алесь Корней

А-ах!
Вусікі, вусікі!
Вы мае спакусткі.
Што ж вы мне ўжо зычыце?
Калі так казычаце?
Ой...Ой...Ой...
Не спяшай, пастой!

Я цалавацца дазволю.
Хай нацалуецца ўволю.
Сціпла сябе хлопец паводзіць,
Мабыць, сягоння мне не нашкодзіць.

А-ах!
Вусікі, вусікі!
Мілыя спакусікі!
Пацалункі зычныя
І амаль музычныя...
Ой...Ой...Ой...
Хочацца самой.

Грымотны смех, хіснуўшы сцены,
Забіўся ў сутаргах пад столлю
І, пераскочыўшы ад Лены,
Затрос разважлівую Волю,
І гаспадыню Кацярыну
Паклаў на ложак — на пярыну.
Аж пырснула... шчаня на кухні,
І свечкі ледзьве не патухлі.
Нарэшце ўлегліся грымоты,
Перадыхнулі ўсе, а потым...
Зноў узнялася птушкай песня.
Ёй у вялікай хаце цесна.

Ж

А

Ш

О

У

Ы

Е

Н

А

І

Е

В

Ы

І

І

Ж Яна імкненца на прастору
З адною мэтаю — угору!
А Да вокнаў штохвіліны рвецца,
Трапечацца, у шыбу б'еца...
Ш I шыба, быццам камертон,
З той песняй заспявала ў тон.
Н Адкрыць акно? Дык панясецца
I ўжо не вернецца, здаецца.
О А з песняй і душа ў суполлі.
I раптам “перакаці-поле”
Н Ястрымна з хаты пакацілася ---
Такая песня нарадзілася.

Ы Цвіце мой сад, а ў ім — суквецце
Н Яздзейсненых жаночых мар.
Я Ды толькі ты, нібыта вецер,
Атрос і высушыў нектар.

Н I паймчаўся ў чыста поле,
А I весялішся там на волі.
Дзе вецер — там дарога.
А Ты — перакаці-поле,
Ты — перакаці-поле
I больш нічога...
П Больш нічога.

Е А я сумую ўсё-ткі трошкі.
Я доўга не магу заснуць.
В Няхай жа ўсе каты і кошкі
Твой блудны шлях перабягучь.

Б Але я ведаю: ніколі
Табе не быць ужо без волі...

Алесь Корней

Дзе вецер — там дарога.
Ты — перакаці-поле,
Ты — перакаці-поле
І больш нічога.
Больш нічога

А можа з ветрыкам зваротным
Ты ўсё ж прыкоцішся назад?
Не ведаю, ці зноў вароты
Адчынім у цвітучы сад.

Бо ты не зменішся ніколі
І будзеш зноў ляцець на волю...
Дзе вецер — там дарога.
Ты — перакаці-поле,
Ты — перакаці-поле
І больш нічога.
Больш нічога.

— Ну што, — пачуўся голас Волі,—
Мужчына той у чыстым полі
Такое добрае знайшоў,
Апроч дарогі і дажджоў?
Яго каханне — абязлічка,
Бо вабяць болей столікі...
Мо лепей стаць алкагалічкай,
Чым жонкай алкаголіка?—
І, памаўчаўшы трохі, смела
З усмешкай змоўніцкай запела:

— Шчасце наша ўбок адсунуў,
Ад яго чамусь уцёк.
І чарговую красуню
Зноў шукаеш, галубок.

Ж

А

Н

О

Г

Ы

В

Н

А

П

Е

В

Ы

І

І

Ты панёс ёй гладыёлус,
А пасля спяваў уголас
Велічную серэнаду...
Лепш бы сцёр са шчок памаду.

Больш абрэзлівага ўчынку
Не было ў жыцці тваім:
Уцякла твая дзяўчынка
Да другога назусім.

Але ўпэўнены і дужы
Да другой панёс ты ружы....
А назаўтра ходзіш бокам
З кветкай сіняю пад вокам.

Любы мой, падбітай птушкай
Мне нясі сваю душу.
Я табе шаўковай стужкай
Раны ўсе перавяжу.

І павер, надыдзе гэткі
Добры і шчаслівы час:
Мы с табой прыдбаем кветкі,
Гэта будуць нашы дзеткі —
Радасць вечная для нас.

— Будуць, будуць, Вольга, дзеткі, —
Вымавіла Таня. —
Ды калі твой любы гэткі, —
Лепшым і не стане.

Ён чарніла добра хлепча,
Абрахае матку...

Алесь Корней

А каб стаў хоць крыху лепшым,—
Пахітры спачатку.

З першых дзён, калі ажэніш,
Будзь ласкавай кіскай,
Ды часцей трасі кішэні:
Знайдзеш мо запіску.
І нахабства, і блазноты
Ў жаніха нямала.

— А скуль ведаеш яго ты?
Вольга запытала.

— Волечка! Прызнацца мушу:
Ён і мне зімой у сцюжу
Даставаў з кашулі ружы...
І ласкавы быў і дужы,
Часам — гарачэй агня!

Толькі ж клятвы ўсе парушыў...
І выкручваецца вужам.

Не, не можа быць ён мужам
«Хрюшка» гэтая, ці «Хрюша»,
а прасцей — свіння.

Хоць і жыў са мной Андруша,
Мужычок — не зломак,—
Абіваў качалкай грушы
Часта ў незнамак.

Я яму сказала:

— Ежце
Агурок з расолам!..
І ў рашучасці, нарэшце
Праспявала сола:

Да мяне, такой наіўнай,
Ад кахання смяглай,

Ж
А
Н
О
Г
У
Ы
Е
Н
А
С
Е
В
Ы

Ты з'явіўся бурным ліўнем,
Праўда, непрацяглы.

Акрапіў мяне і ласкай,
І сваёй пяшчотай.
Кроплі ў промнях, быццам яскі,
Ззялі пазалотай.

Многа выліўши вады,
Адыходзіць лівень.
Адыдзі, сябрук, і ты,
Раз такі гуллівы.

Свет жыцця ты мне не звузіў,
Ён такі шырокі!
Краскі дзіўныя на лузэ
Зноў нальюцца сокам.

З іх спляту вянок улетку
З пачуццём інтымным...
З кім, скажы, у вяночку гэтым
Пад вянец ісці мне?

Ты маўчыш. Ну і маўчы
Вечна ў паняверцы.
Толькі ўсё ж вярні ключы
Ад майго ад сэрца.

І вярнуў, хаця з образай,
Кавалер няўдалы.
Мне пасля яго адразу
Неяк лёгка стала.

Алесь Корней

І жыву. І не сумую,
Бо дачушку маю.
Зараз я сябе самую
Нават паважаю.

І пачалася зноў гаворка
Аб шчасці і нядолі горкай.
Алёна разгарнула тэму:
— Каб мужыкоў нам побач мець, —
Душу яго павінны ўсе мы,
Дзяўчаткі, добра разумець. —
І тут жа ў песенных куплетах
Намалявала нам сюжэты:

Вісіць над брамаю падкова,
Яе знайшла я пры сяўбе.
І ты сустрэўся выпадкова...
А можа Бог паслаў цябе?

Дазволь, мой любы, прытуліцца,
Бо сэрцайка ажно гарыць.
Але свае ты таямніцы
Наўрад ці зможаш мне адкрыць.

А што калі ў цябе другая?
Ці можа дзве, ці можа тры?
Як сапраўды хто і кахае,
Дык лепей мне не гавары.

Дазволь, мой любы, прытуліцца,
Дазволь каханне падарыць.
А пра другіх, пра таямніцы,
Мо лепей і не гаварыць.

Ж
А
Н
О
С
Ы
Е
Н
А
С
Е
В
І

А ўсё-ткі рэўнасць аж палае
Ўва мне з каханнем папалам.
Хай уздыхае дзесь другая,
Але цябе я не аддам.

Дазволь, мой любы, прытуліцца,
Цябе няма за што карыць,
Бо мне твае ўсе таямніцы
Ўдалося ў рэшце раскрыць.

Спыніўшы нечакана спеўкі,
Загаварылі разам дзеўкі.
Пасля, якраз пад сэнс размоў,
Алёна заспявала зноў:

Сяброўка мілая мая!
Найлепшая сябровачка!
Звязалася з табою я
Жыццёваю вяровачкай.

І столькі лет, і столькі зім
Дзялілася з табой усім.
Адно наўмысна, як магла,
Каханенъкага берагла.

Кахала я, а ты наўзбоч
Пякла вачыма, смажыла...
О! Як жа поўня ў тую ноч
Душу мне бударажыла!

Мо з глузду з'ехала зусім,
Калі пайшла дамоў з маім?...
Але каханы мой — не рэч,
Не дзеліцца, як ні пярэч...

Алесь Корней

Тады ты поўнасцю яго
Забрала... Эх, сябровачка!
Не разумею ад каго
У руках маіх вяровачка.

Пявуха змоўкла з думкай горкай.
Маўчаць у роздуме дзяўчата.
Але жаночыя вячоркі
Яшчэ ва ўладзе ўтульнай хаты.
Дзяўчата дзеляцца то горам,
А то і радасцю якой.
То па асобку, а то хoram
Выказваюць свой неспакой.
Ляжаць пакуль клубкі, бабіны,
І спіцам — пэўны адпачын.
Затое бабскія навіны
Так заварожваюць жанчын!
Навіны часта неспадзеўкі,
Аб тым, што вельмі накіпела...
Задумаліся крыху дзеўкі,
А Кацярына зноў запела:

— Дуб у полі схілены.
Птушкі дзве снуюцца.
У мяне, мой міленькі,
Два сардэчкі б'юцца.

Помніш ты праводзіны
І вянчанне ў храме?
А цяпер народзіны
Ужо не за гарамі.

Ж
А
Ш
О
С
Ы
В
Н
А
С
Е
В
Ы

Ж Мілеńкі, не еж бліны —
А Сэканомім дрожджы.
Б Хутка, хутка хрэсбіны —
В Сабірайма грошы.

Ж Эх, Каця! Ёмішча спакусы!
А Як намагнічаная постаць!
Б Адвесці ў бок я вочы мусіў,
В Ды марна: прага позірк вострыць.
Г Пранізываю яе глыбіні...
Д Рашиўся. Болей не стрываю.
Е — Пакіньце, Кацярына, кпіны,
Ж Я Вам ... жаданні праспываю:

Ж Ах ты, міная!
А Хай ты не мая,
Б Хай пакуль што тога
В Мужыка другога.

Ж Міная мая,
А Як ужо не я,
Б То рашуся проста —
В Галавою з моста.

Ж Я прашу... Ой, не!
А Не губі мяне.
Б Мо згаджуся мілай
В Я хаця б на мыла.

Ж Гэтаму і быць!
А Стан твой буду мыць
Б Так, каб зіхацела
В Зграбненькае цела.

Алесь Корней

Змыю па чарзе
Пацалункі ўсе,
Пацалункі тога
Мужыка другога.

Хай гарыць ён, хай!
Ты мяне кахай.
Я табе каханай
Буду век адданы.

Замоўк я. Дзе-нідзе — ухмылкі...
Дзяўчата! Што ў задуме іхняй?
І раптам Люда — погляд мылкі! —
Раскрыла роцік і як чыхне!
Агонь падскочыў. Свечка тухне...
Прыціхлі ўсе, нібыта ў сне.
Жаночы ценъ мільгнуў да кухні
І... два-тры цені — да мяне.
— Вой, вой! Што робіце? Вой муکі!
Адзін сярод вас унаучы...
За гэта, дзевачкі, вам рукі,
Напэўна, трэба адсячы!
— Маўчы, Дзям'яныч! Ну й калматы!
З табой не будзем гараваць...
— Вой-вой!.. Дзяўчата, хутка маты
Вам адпушчу, бо не стрываць...
Ды што вы! Што вы!.. Гэткі козыт!
Канчайце! Ну! Хутчэй, бо я...
Паліце свечку!.. Ну, стракозы!..
— А дзе ж запалачка твая?
І свечка дзе? Пакуль не знайдзем...
Дзям'яныч, нас ты раззлаваў.
Ага! Дык ты яшчэ і злодзей!

Ж
А
Ш
О
Г
Ы
Е
Н
А
С
І
Е
В
І

А ну! Дзе свечку захаваў?
— Дык уключайце электрычнасць!
Ого, куды вас панясло!...

І ў момант самы найкрытычны
Раптоўна ўспыхнула святло.
Рашучы выгляд у Кацуши...
І да мяне раптоўна — скок!
Дзяўчат — за карак і за вушки,
Што куры адляцелі ўбок.
Кацуша паглядала строга.
Ну й вочки! Гэтулькі пагроз!
А ў хаце незмаўкальны рогат
Паветра і прысутных трос.
Дастаўшы свой жаночы грэбень,
Яна прычэсвае мяне.
— Дзям'яныч вельмі мне патрэбен...
Хай толькі хто яшчэ кране!
Павыдзіраю ручкі, ножкі...
А я — вы бачалі! --- магу!
Ды супакойцеся, матрошкі,
А то пушчу ў ход качаргу!
Яны смяюцца і да Каці:
— А твой Дзем'яныч — кот — ого!
Глядзі, глядзі, каб кацяняці
Ты не прыдбала ад яго!..
— Жартуйце, дзеўкі, ды не лішак.
Сядайце лепей да стала,
Накапаю яшчэ ў кілішак:
На кухні кропельку знайшла.
Каб рот заняць, ёсць трохі скварак.
А ну, хто першы? Не міргай!
І свечка ёсць, і не агарак...

Як для ўрачыстасці, — няхай
Гарыць і сагравае душы,
Хай час у радасці цячэ!

Гляджу, а прыгажосць Кацуши
Выразней і ярчэй яшчэ.
Тым больш у ваяўнічай позе...
І скрыжавалі мы свой позірк,
Як вогненыя дзве рапіры.
А жарсці — вірам, думкі — вірам...
Нялёгка ў гэткім фехтаванні...
Пагляд яе мяне параніў.
Я стрэў жанчыну мары ўласнай.
І мне адразу стала ясна,
Што мары ўсе астатнія
Сатрэ турбота хатняя.
Смяюцца на шпалерах цені...
А гаспадыня ў задуменні
Зацягвае — і так душэўна! —
Матыў свайго жышця, напэўна:

— Жылі мы! ў сваёй хаце
Адзінаю сям'ёй.
Ён быў і маім шчасцем,
І зоркаю маёй.

А як цяпер жыць удаве?
Неразбярыха ў галаве...
Нішто не сцішвае, не лечыць
І боль, і смутак чалавечы.

Мне гаварылі людзі,
Спазнала і сама:

Алесь Корней

Такога ўжо не будзе,
Такога і няма.

Падацца некуды ўдаве...
Іду па снезе ці траве,
Хай будзе дзень, ці вечар —
Вакол нуда, пустэча.

Бывае, завітае
Такі-сякі жаніх.
Ды я зусім не тая,
Не хочацца мне іх.

Штодзённа мроіцца ўдаве,
Што мілы муж мяне заве,
І раніцой і ўвечар
Спяшае на сустрэчу.

Замоўкла жанчына, руплівая Каця.
Акенца адчынена — ветрык у хаце.
Апошняяnota прамервае далі.
Здаецца, і ўсё! Не народзіцца новай...
Ды раптам абуджвае голас Наталлі:
— Дзяўчата, я зноў са сваёй прапановай.
Дакладней, я з новаю песняй уласнай.
Ацэніце мо, далікатныя суддзі?
— Наташа, давай! Пачынай, калі ласка!
Наташа, хутчэй! Ну, чаго ты марудзіш?
— Дык слухайце ўважлівава песню, дзяўчата.
Яна называеца сціпла: “Дзіця ты”.

Ажыццяўляй надзею!
Ты бачыш, як я млею!

Ж

А

Н

О

Г

Ы

Е

Н

А

Л

С

Е

В

І

Ж

Чаму пахмуры нейкі
І апускаеш вейкі?

А

Чаму ты, чаму ты
Сягоння ўвесь надзьмуты?
І твар, нібы памяты,
І вусны моцна сцяты...
Дзіця ты! Дзіця ты!
Няўжо яшчэ дзіця ты?

Ш

О

А я ўсё маладзею,
Гару агнём, ірдзею.
Сядай са мной на лаўку,
Бо мне чамусьці мляўка.

Ы

Я

Чаго ты, чаго ты
Сягоння без ахвоты?
Увесь нібы памяты,
І вусны моцна сцяты...
Дзіця ты! Дзіця ты!
Надзьмутае дзіця ты.

Н

А

Вазьмі мяне пагушкай.
Я прытулюся птушкай
І сцішуся ў пакоры...
Пагладзь жа мае пёры.

П

Е

В

Ш

Мой любы! Салоўка!
Разумная галоўка
Падорана дзіцятку,
Ды — як яечка ўсмятку,
А трэба ўкрутую...
Ну што ж, я адратую.

Дзіцятка, дзіцятка!
Раз гэтак, то спачатку
Цябе, асобу злую,
Сама я расцалую.
Вось гэтак! Вось гэтак
Цалую толькі дзетак...

Дзіцятка, дзіцятка,
Маё яечка ўсмятку...

Паветра, загусцелае ўначы,
Як праглынула нудную самоту.
Затое песні, з хаты плывучы,
Нарошчвалі разгон для ўзлёту.
Як лебедзі, ля хмар ужо альты,
Яшчэ вышэй узносіцца сапрана...
І можа ўзлёт не гэтакі круты,
Але ў сугучнасці стараннай
Сплятаюцца, бы кветкі, галасы.
І вось плывуць, плывуць вяночкі-гамы
Туды, далей, за ўёмныя лясы.
Ляцяць над вёскай і лугамі.
І думы, як бязгучныя вянкі,
Туды ж ляцяць з мелодыяй сумесна.
Пяюць жанкі! Ох, як пяюць жанкі
Душой народжаныя песні!

Як лебедзь шукае зімой у палонцы
Прытулку і крыху рачной цеплыні,—
Так, пэўна, і ты ў маім светлым аконцы
Ўзаемнасць сустрэнеш, адно зазірні.

Алесь Корней

Хутчэй зазірні.
Хутчэй зазірні —
Згараю ў агні.

Чакае заўсёды пад небам халодным
Цябе не астылы мой хатні ачаг!
Мой любы, навекі ты самым лагодным
Застаўся ў маіх закаханых вачах.

Мне ў вочы зірні.
Мне ў вочы зірні —
Згараю ў агні.

Я вязень кахання ва ўласнай кватэры,
Праходзяць і ночы, і сумныя дні.
Прыйдзі, валадар, ад вышэйшае меры —
Самоты пустэльніцкай аслабані.

Ой, аслабані.
Ой, аслабані —
Згараю ў агні.

— Сябровачкі, — сказала Зінка.
Дрыжаць і голас, і слязінка. —
Сяброўкі, мой каханы голуб —
Цяпер ён проста ёлуп! —
Сеў у вагон, сеў у купэйны...
Збег ад мяне зусім, напэўна.

Заблішчэлі ярка рэйкі,
Ажно ў вочы запяклі.
Задрыжалі слёзна вейкі
Чорнай фарбай пацяклі.

Х

А

Н

О

Г

Ы

Е

Н

А

Н

Е

В

І

Л

І пайшоў цягнік, бы ў зморы,
Прэч у слёзную чарноту.
Папярхнулася ад гора
Сэрца жаласлівай нотай.

Штосьці праспявалі рэйкі
Пад рыторыку калёс.
Мабыць, пелі чарадзейкі
Пра растанне і мой лёс.

Мы сустрэліся на сцежцы
І не ведалі чыгунак.
Любы мой, каханы, дзе ж ты?
Падкажы мне паратунак.

Ды смяюцца моўчкі рэйкі:
Вусны аж за небакрай.
Ненадзейны быў ён нейкі...
Вось кахай і давярай!

Зіна скончыла, замоўкла,
Думала: а што далей?
Потым узняла галоўку,
Заспівала веслялей:

— Мілы мой, непаседлівы, дзе ты?
Як жывеца табе на свабодзе?
Што знайшоў сярод белага свету?
Мо шукаць невядомага годзе?

Без цябе я жыву, не бядую,
Без цябе абыдуся як-небудзь.

Алесь Корней

Але ўсё ж такі вельмі шкадую
Я цябе, ненаглядны мой лебедзь.

Ты ўжо не спадзяешся на крылы,
А ўсё больш на гумовыя шыны.
І табе легкавушкі закрылі
Назаўсёды святыя вышыні.

Любы мой, я табе не пярэчу,
Не ўпаду парушынкай у вока.
Можа сам да мяне на сустрэчу
Ў хуткім часе памкнешся здалёк.

— Зінка! Любая! Сястрыца! —
Схамянулася Алеся. —
Хопіць, можа, нам журыщца
Ў скрусе невясёлых песень.
Прэч адкінем зараканні!
Будзе ў нас яшчэ каханне,
Перапоўненае жарсцю...
Будзе радасць! Будзе шчасце!
Уявіце дзіва веку —
Гарадскую дыскатэку.
З хлопцам, хай і не багатым,
Пазнаёмілася я там.

Стаю з ім, што нявеста,
Прысутных разглядаю.
Ад шумнага аркестра
Душа аж узлятае.

«Ну, як табе тут, хлопча?»
А ён падлогу топча.

Ж

А

Н

О

Г

Ы

В

Н

А

Д

Е

В

І

Л

І

Няма ў яго адвагі
На танец запрасіць.
Гару, гару ад прагі
Вальсочак закруціць.

А хлопчык гэткі ладны!
У найвышэйшым гусце!
Цукеркай шакаладнай
Вось-вось я растаплюся.

«Дык можа станьчым хлопча?»
А ён падлогу топча
Хоць я ўся — у ахвоце,
Мне болей не стрываць:
Так хочацца фактстроцік
Мне з ім патанцавць!

Ды тут адважны ўчынак
Зрабіў нарэшце хлопец:
Другой зусім дзяўчыне
Паклон галантны робіць.

«Куды? куды ж ты, хлопча?»
А ён акороды топча
І... топча, колькі хоча
Дзяўчую нагу.
Яна ж, закрыўшы вочы,—
Ні слова! Ні гу-гу!

Людскую агароджу
Рассунуць я спяшаю.
Да хлопца падыходжу,
На танец запрашаю.

Алесь Корней

«Дык можа станьчым хлопча?»
І вось ужо ён топча
Мой дарагі абутак
І пальчыкі мае.
А сэрца — дзе той смутак?! —
Ад радасці пяе.

Ах, сціплы, сціплы хлопець,
Саромецца ўжо хопіць!
Скідай жа з твару маску,
Пацешнае хлапчо.
Кладзі рашуча з ласкай
Руку мне на плячо.

Вось так заканчвалася песня...
І ціха дадае Алеся:

— Мне казалі: “Асцярожна!
Так бяздумна не кахай!”
А на сэрцы зноў трывожна...
Як цалуе, то — няхай!

“Закахаешся, а потым,—
Людзі кажуць,— ой, глядзі!
Ты яго каменным плотам
Ад сябе адгарадзі”.

Маці шэпча: “Ёсць другая
У жэўжыка на старане...”
А ён сёння зноў міргае...
Не адмоўлю хлопцу. Не!

Мо каханне недарэчы?
Мо залішні аптымізм?

Ж

А

Н

О

У

Ы

Е

Н

А

П

С

В

Е

Б

І

Што ж рабіць, як чалавечы
Патрабуе арганізм?

Людзі добрыя, наступствы
Розныя магу сцярпець.
Хай маё каханне — глупства,
Але ўсё-такі — не смерць.

Аповесць дзіўная Алесіна.
Дзяўчатам стала надта весела:
Раптоўны тлум, гаворка, прымаўкі,
Ды нечаканыя і трапныя...
І выбухае смех нястрыманы
Над кавалерамі нязграбнымі.
А тут і я дарогай смеху
Ў карэце гумару пад'ехаў:
— Ой, жанчынкі! Ой, і шэльмы!
Я каҳаў вас, як умеў,
Ну, а вы мяне — не вельмі...
А чаму? Не зразумеў.
Строілі з мяне вы жарты:
Што я трошачкі пузаты,
Што зусім не па стандарту
Ў спешцы абы як зачаты.
Ад падэшваў да валос
Трошачкі я не такі:
Збіты ўлева ладны нос,
Вочы — тыя ж пятакі.
— Не, Дзям'яныч, ты не гэткі! —
Загудзелі галасы, —
Маеш нешта ты ад кветкі
Непаўторнае красы.
— Згодзен, мо не гэткі брыдкі,

Алесь Корней

як здалёку паглядзець...
Звіслі плечы. Дужкай лыткі,
Скасабочаны ледзь-ледзь.
Зазірніце пад бялізну:
Не мужчына, а — дзіця...
Хай не гэтакі вялізны,
Ды прыгодны для жыцця.
Ой, жанчыначкі! Ой, шэльмы!
Дык панянчыце мяне.
Я такі... Хай і не вельмі...
Не пакрыўджу вас... О, не!
— Што ж, Дзям'яныч, май на ўвазе!
Дзякуем за гэту вестку.
Прапановай вельмі ўразіў —
Намякнуў праз гумарэску...

Я замоўк. А як успрыйме
Хто-ніхто мой жарт сур'ёзна,
І сардэчка ў бубны грымне?
Плюс на мінус ляжа млосна,
Закароцяцца дзве клемы...
Ой, праблемы! Ой, праблемы!

— Дзеўкі! Дзеўкі! — кажа Люда,—
Я, здаецца, не няўклюда.
Любых мела і без ліку,
Ды ўцяклі каты-мурлыкі,
Хоць бывае іншым часам
Цяжка развітацца з ласым...
Быў у мяне кавалер:
Нос крывы з гарбінай,
Хоць імкнуўся мне ў давер —
Я шпурляла кпіны:

Ж
А
Н
О
Г
Ы
В
Н
А
С
Е
В
Ы

У каханні ты гурман,
Бо даўно жанаты...
Што з табой у нас раман,
Хто ў тым вінаваты?

Можа я, а можа ты,
Можа — хібы долі...
Ой, такой сараматы
Не было ніколі!

Ходзіць у народзе слых —
Праўда, а не плёткі:
Сімбіёз у нас дваіх
Створаны салодкі.

Я цалую, потым ты,
Любы мой саколік...
Ой, такой сараматы
Не было ніколі!

Спачувае мне мой муж
І твая, напэўна...
Толькі вось чаму... Чаму ж
Не бярэ іх рэўнасць?

Я баюся: знікнеш ты
Ў жончыным прыполе...
Ой, такой сараматы
Не стрываць ніколі!

— Праўда, Людка! Не кажы...
Кавалеры — што бамжы.
Не шкадуйма кмену, солі

Алесь Корней

І прыправы для бамжоў,
Толькі б свежанькі саколік
З намі шчасцейка знайшоў.
— Не! Не гэткага я роду,
Каб з-за хлопцаў вельмі сохнуць.
Выцісну з іх асалоду —
Нават не паспеюць вохнуць.
З імі цешся, ды не моргай...
Я зыходжу з падаплёнк,
Што ў мужчын галоўны орган —
Гэта пруткі... кашалёк.
Раскручу іх, быццам ведзьма...
Рожкі ставіла і чорту!
Дзеванькі, давай паедзьма
Да бліжэйшага курорту.

Не, не буду я купацца
Дзесьці ў моры Белым.
І не буду сустракацца
З хлопцам недаспелым.

Лепш — у цёплую ваду,
Дзе хвалююць брызы.
Лепш за чорнага пайду,
Хоць і многа рызык.

Плаваць буду ў Чорным моры,—
Як не раз хацела,—
Млець на пляжы ў ціхай зморы,
Красавацца целам.

А як чорны адхіне
Жар маёй асобы,

Ж
А
Н
О
С
Ы
В
Н
А
С
Е
В
І

Ж
А
Н
А
С
Е
В
І

Ж
А
Н
А
С
Е
В
І

Ж

Х
То тады чырвоны мне
Стане да спадобы.

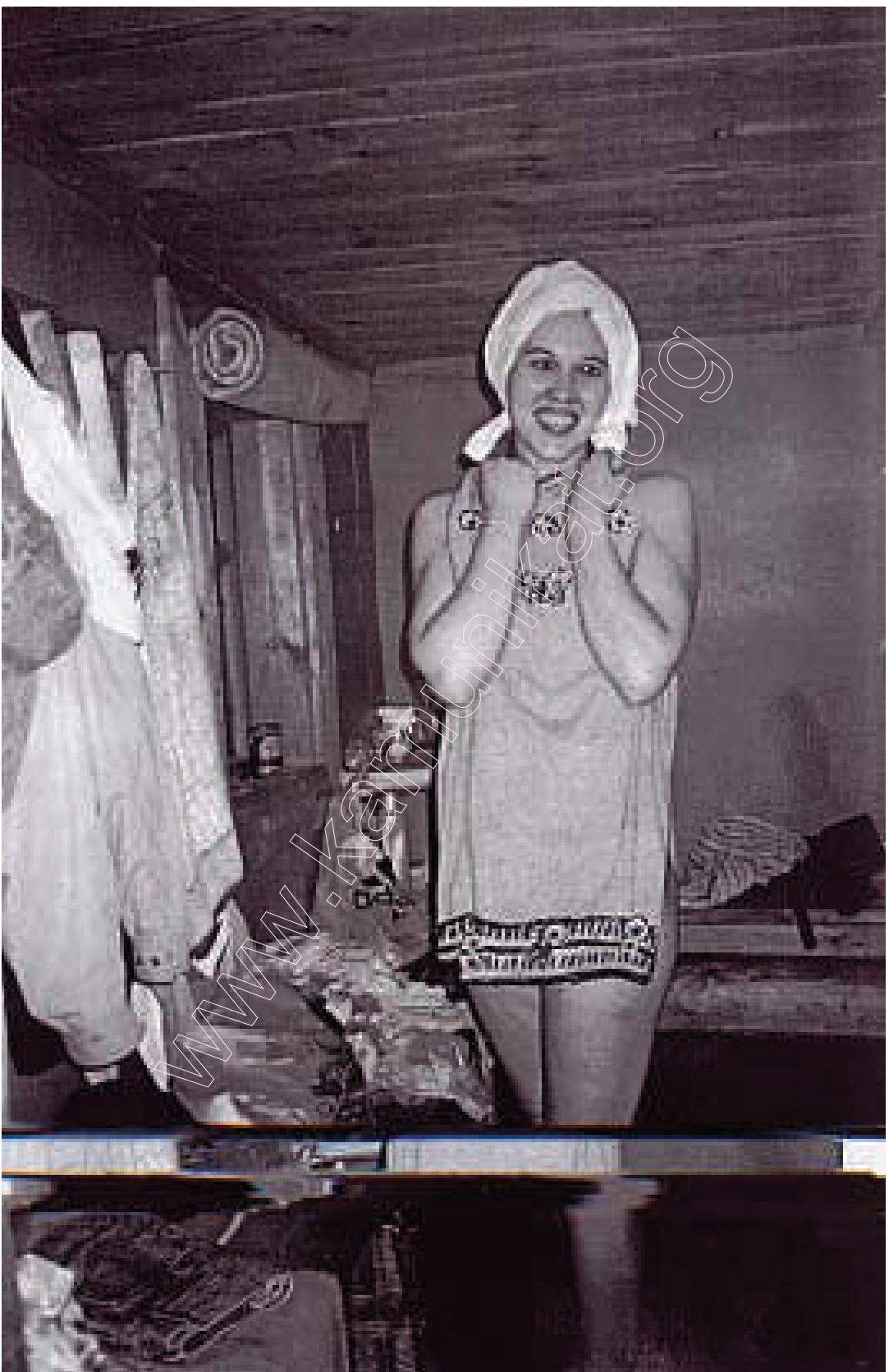
А
Хай сабе ў Чырвоным моры
Будзе ён арабам.
Хай сабе ён у гуморы
Ўявіцца і крабам.

М
А калі араб зірне
На мяне пахмурা,
Мне кітаец падміргне,
Вочачкі прыжмурыць.

Ы
І тады па Жоўтым моры
Паплыву да Буды.
Сэрца запяе ў мажоры,
Бо шчаслівай буду.

Н
Ад смеху затраслося полымя,
І слёз аж не ўтрымала свечка.
Вячоркі гэткімі вясёлымі
Запомню, мабыць, я навечна.
Але не ўсе раскрыты карты
Ў жанчын і ў неўгамонных дзевак.
У хаце — з гор жаночых жартаў —
паліўся вадаспад прыпевак.
Хапаю ў прыгаршчы куплеты
І сыплю ў сыштак, і страчу
Шнурок настрою, што напеты
І мне і, можа, чытачу.

Ы
Ух! Ух! Ух!
Прымарыла ўчора двух.

Прачынаюся, гляджу —
Адзінокая ляжу.

*

Мілы Яша, мілы Саша!
Раз вы так, то я не ваша.
Стаіце, як чучалы.
Хоць бы раз памучылі.

*

Ды не так, як той Францыска,
Што адразу лез і ціскаў.
Вы б — як той Усевалад,
І пайшло б усё на лад.

*

Адпіхнула Эдуарда:
Заляцацца з ім не варта.
Адпіхну і Стасіка
З-за яго кутасіка.

*

Бо з такім вось надта дзіўным
Сідар прыстываў праціўны.
А я ў тога Сідара
Ў сполаху і выдrala.

*

Ох! Ох! Ох!
Спакусіла чатырох!
Ды абняць ніхто не змог,
Бо ў закусцы быў... гарох.

Алесь Корней

*

Выказала Анатолю:
«Можна жыць без алкаголю.
Грошыкаў штось не намацаю.
Абібок, займіся працаю».

*

Навучыла і Анціпа:
«Нельга жыць сягоння сціпла.
Трэба быць крутым цяперака,
Бо краіна — што Амерыка».

*

Добры хлопец быў Генадзій,
Падарункамі прынадзіў.
А пасля, дзівак, у гонары
Перавёў рахункі ў долары.

*

Быў яшчэ такі ж Ігнацій.
На мяне шчэ больш патраціў,
Ды сяброўка маладзейшая
Аоказалася таннейшая.

*

Пасварылася з Фядосам.
Губашлёп застаўся з носам.
Думаў: раз я ў бурачках,
Значыць баба — курачка.

Ж
А
Н
О
С
Ы
В
Е
Н
А
С
В
І

*

Ж
Заляцаўся і Якуб,
Той, што дзевак надта скуб.
А ж не курыца чубатая,
Скубуна таго — лапатаю.

*

Ш
Ледзь упэўніла Антона,
Што я дзеўка не з прытона,
І не з вуліцы-панэлі —
Проста ў розуме і целе.

*

Ы
Праўда, добраму Гардзею
Падала руку надзеі.
Я ён, дурань, разгубіўся
З кладкі ўпаў дый утапіўся.

*

Н
Бачыш, Коля! Бачыш, Вася!
Без каханых засталася.
Я прашу вас: крыўд не помнячы,
Удваіх праводзыце сённячы.

*

І
А вось нешта да Ігната
Сэрца цягнецца занадта.
Ён жа толькі цвеліцца:
Мыкне, дрыгне, ды не целіцца.

*

І
Будзе мой Ігнат і — баста!
Не адкруціцца, лабасты,

Алесь Корней

Будзе мой баран з Баранавіч!
Правільна? Скажы, Дзям'янавіч!

Смеючыся і са смакам
Дзеўкі пелі па чарзе.
Так! І хлопцам-небаракам
Не шанцуе, не вязе.
Бо не толькі ім пацеха —
Шмат падстаў і для нуды...
Дасталося на арэхі
І яшчэ на жалуды.

А месячык у цемры стыне,
І сам сцюдзёнасць нараджае.
Усмешлівая гаспадыня
Аптымістычна разважае:
— Ну што ж, дзяўчаткі, вось і восень,
Ні кавалера і ні бусла.
Адно пакуль што засталося
Прызнанне на гарачых вуснах.
І жыццерадаснасць, і вера,
Дый наша шчырасць і трыванне.
І мо таму ліловы верас
Расцвіў для нас і не завяне.
Ды будзем мы яшчэ і ў зімку
Хадзіць са шчасцем у абдымку! —
Сказала гаспадыня ўдумна
Ў жаночы гурт вясёлы, тлумны
І ўсхвалявана, без задзёру,
Запела некаму ў прастору. —

Што ж ты, любы, побач ходзіш?
Зазірні сюды ў калодзеж.

Ж

А

Н

О

Г

Ы

Е

Н

А

Л

І

С

В

І

Л

Там твая ўжо доля-зорка,
Там — на дне майго вядзёрка.
Ты згубіў, а я злавіла
І таму ўжо, — мой ты, мілы!

Любенькі, хадзем, не лыпай.
Мы вадзіцу гэту вып'ем.
Хай не ўсю, дык хоць таквеле,
Каб круціла лёгкім хмелем.
Каб крычалі людзі: "Горка!" —
Вып'ем цэлае вядзёрка...

Паціху дагарае свечка.
А з ёю затухае спрэчка,
А ўслед і песня затухае,
І нехта ў цішыні ўздыхае...
І раптам разам узняліся,
Як птушкі, зачапіўшы лісце.
Атрэслі тлум, і сум, і стому,
Накіраваліся дадому.
І ўжо здалёку данялося
Разлівістае шматгалоссе:

Я праклінала ўсіх жанчын,
Што спакушалі мужа,
Бо ён быў у мяне адзін.
І я кахала дужа.

Жылі мы з ім, як галубы,
Адно адному рады.
Я даравала б грэх любы,
Але ніколі — зрады.

Алесь Корней

Таму і вытурыла прэч
З утульнай нашай хаты.
З другім шукаю ўжо сустрэч,
Хаця ён і жанаты.

І ўжо галосіць і кляне
Другая жонка долю,
А разам з ёю і мяне...
Ой, дзе знайсці патолю?

Не кінеш хустку ёй на рот —
Дарэмныя жаданні.
Няўжо такі кругаварот
Адкрыла я ў кахранні?

Жылі б сабе, як голубы,
Чаго нам не хапала?
Дык мілы блудзіць, бы сляпы...
А я — што? Не сляпая?

Паволі сціхла песня ў цемры,
І супакоілася вуліца.
У хмарцы змёрзлы месяц дрэмле,
То гляне, то санліва жмурыцца.
Я пакланіўся ўтульнай хаце
І гаспадыні, добрай Каці.
Яна ж мне голасам няцвёрдым,
Як завяршаочым акордам:
— Куды ж ты, мілы мой Дзям'яныч?
Імжа, слата... Застанься нанач...
Дапамажы мне — будзь ласкавы! —
На кухню посуд перанесці.
Пасля мы пакаштаем кавы,

Ж

А

Н

О

Г

Ы

В

Н

А

С

Е

В

Ы

Ж
А
Н
О
У
Ы
Я
Н
А
П
Е
В
Ы

Гаворыць і вачыма песціць.
Ну, што ж, як гаспадар-умелец
Іду на кухню і ў вадзе
То кубак мыю, то відэлец,
Схаваўшы ўсмешку ў барадзе.
Асцерагайся!.. Бо абдыме
Дзям'яныч тут жа ля стала!
Не! Замяўся... Гаспадыня
Паціху песню завяла:

— Я аб табе адно і думаю.
Саспела ўжо даўно пшаніца.
Звяжы хутчэй у сноп касу маю.
Вяжы хутчэй, каб не спазніцца.

Ды колькі мне хістацца, кланяцца,
Бы каласочку ля дарожкі,
У косы ўплёўшы яшчэ раніцай
Пяшчотна сінія валошкі?

На мне вянок, а ў ім каштоўныя
Зярняткі спелыя, што перлы.
Марудзіш ты, але ўсёроўна я
Адгадваю твае намеры.

P.S.

Захапіўшыся і рытмам,
І мелодыяй, і зместам,
Захацелася post scriptum
Дапісаць у сыштак нешта.
І заношу з асалодай...
Тут якраз бы — волю нотам!
Ды шкада: не авалодаў.
Мо адужаю іх потым.
Перш прыпомнілася мне.
Песня аб спатканні ў сне.

Мілы мой, ты не клічаш гасцей.
Я ж прыходжу чацей і часцей,
Пранікаю к табе праз сцяну,
Саграваю сабой прасціну.

Пранікаю ў твой сон уначы,
Каб суцешыць і дапамагчы.
Шчасьце мецьмеш у сне ты ўдвая.
А зірнеш — уздрыгнеш, бо не я...

І захочацца зноўку заснуць,
Каб той сон нечаканы вярнуць.
Толькі знік ён, мядовы, зусім,
І другая — на ложку тваім.

Але вочы ты ўсё-ткі зажмур.
Праз сцяну, ахалоджаны мур
Прасачуся як-небудзь ізноў
Да цябе каралеваю сноў.

Алесь Корней

Запісаў з падказу Каці
Песеньку аб тым, як маці
Ноччу мучаюць кашмары,
Што дачка яшчэ не ў пары.

Ой, напэўна з-за матраца
Дзеўцы сну няма за поўнач!
Як з матрацам разабрацца?
Гулкі, мулкі, хоць і роўнядзь.

Сну няма і роднай матцы...
От каб дочухне цяпер бы
З любым стрэціцца на кладцы
І пайсці пад шаты ве́рбаў...

Ды на кладцы той — ні ўсплёску,
І ні рыпу, і ні песні.
Абяцаў наведаць вёску...
Абяцаў... Хлапчына ж чэсны.

Ой, як мулка на матрасе!
Ні раскрыцца, ні накрыцца...
Мо спакой і зяць мой страціў?
Можа і яму не спіцца?

Зяць спакой наўрад ці страціў,
А вось мне — не да спакою.
Як жа з Кацяй?.. Як мне з Кацяй?..
Замяшанне... Ды якое!

Ж
А
Н
О
Г
У
Ы
В
Е
А
С
В
Ы

Эпілог

Мандаліну ў руکі браў я,
Каб заняць іх нейкай справай.
Мо Кацюшу?.. Не, не праў я!
Скажа: «Во, які рухавы!»
Пруткая струна, падрынкай,
Як далей мне з Кацярынкай.
Думка дзёрзкая прыліпла,
Ды сяджу чамусьці сціпла.
«Што ж ты? У саку каліна!
Пераспее ягада!» ---
Намякала мандаліна
Ціха са спагадаю.
І... Намёк мне дапамог.
Вось і ўсё. І — эпілог.

Літаратурна-мастацкае выданне

**Алесь Корнеў
Жаночыя напевы**

Паэма

Рэдактар **Іван Лагвіновіч**
Кампютарны набор **Волька Петручук**
Дызайн-макет **Уладзімір Гундар**
Карэктарка **Лідзія Антановіч**
Мастак **Алесь Корнеў**

Гарнітура JournalCTT
Наклад 250 ас.

Распаўсюджваецца бясплатна